

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้เอกสารเสริมความรู้รายวิชา
แบบมินตัน โดยได้นำเสนอผลตามลำดับ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษา

เพื่อพัฒนาการทางด้านทักษะการเสิร์ฟลูกแบดมินตันของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

วิธีการดำเนินการศึกษา

1. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม ปีการศึกษา 2554 จำนวน 30 คน แยกเป็น

1.1 กลุ่มทดลองที่ 1 คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 15 คน
ที่ใช้แบบทดสอบทักษะแบดมินตัน

1.2 กลุ่มทดลองที่ 2 คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 15 คน
ที่ไม่ใช่แบบทดสอบทักษะแบดมินตัน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟแบดมินตัน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 เปรียบเทียบทักษะพื้นฐานก่อนการทดลองระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 4

จำนวน 15 คน กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 15 คน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

3.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองระหว่างนักศึกษาชั้น

ปีที่ 4 จำนวน 15 คน กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 15 คน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

นักศึกษากลุ่มที่ 1 ที่ใช้แบบทดสอบการเสิร์ฟแบคมินตัน มีทักษะการเสิร์ฟสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ 2 ที่ไม่ใช้แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟแบคมินตัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการเสิร์ฟลูกสั้นและลูกยาวของผู้เล่นกีฬาแบคมินตัน และเพื่อเปรียบเทียบผลของการเสิร์ฟลูก โดยการ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและการจัดการกีฬา ที่เรียนวิชาแบคมินตัน จำนวน 30 คน ที่เข้ารับการทดสอบการตีลูกกระทบฝ่าผนังก่อนเข้าโปรแกรมฝึก โดยใช้แบบทดสอบการตีลูกกระทบฝ่าผนังของล็อกฮาร์ทและแมคเฟอร์สัน (Lockhart and McPherson Wall Volley Test) เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถในการเรียนรู้ทักษะกีฬาแบคมินตัน โดยนำคะแนนความสามารถในการตีลูกกระทบฝ่าผนังของนักศึกษาลำดับที่ 1-30 มาเรียงลำดับคะแนนจากน้อยไปมาก แล้วจัดกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 15 คน โดยใช้วิธีการจัดกลุ่มให้มีความสามารถใกล้เคียงกัน โดยกำหนดวิธีการทดลองให้แต่ละกลุ่ม ดังนี้คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกการเสิร์ฟลูก โดยการให้ผลย้อนกลับที่เป็นคำพูดและการแสดงท่าทางการเสิร์ฟลูกที่ถูกต้องจาก

ผู้ฝึก และกลุ่มควบคุม ฝึกการเสิร์ฟลูกโดยไม่ได้รับผลย้อนกลับจากผู้ฝึก โดยกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม จะต้องฝึกเสิร์ฟทั้งลูกสั้นหน้ามือ ลูกสั้นหลังมือและลูกยาว ทั้งจากสนามด้านซ้ายและสนามด้านขวา ทำการฝึกสัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันพฤหัสบดี ซึ่งทำการ

เสิร์ฟวันละ 60 นาที ฝึกทั้งสิ้นเป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยจะได้รับการทดสอบการเสิร์ฟทั้งสนามด้านขวาและสนามด้านซ้ายในการทดสอบก่อนการฝึก ภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการเสิร์ฟลูกสั้นของของเฟรนช์ (French Short Serve Test) และแบบทดสอบการเสิร์ฟลูกยาวของสก็อตและฟอกซ์ (Scott and Fox Long Serve Test) แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สำหรับโปรแกรมวินโดวส์ รุ่น 11.5 โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ภายในกลุ่มใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ระหว่างกลุ่มใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (One-Way Analysis of Covariance) และการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของแอล เอส ดี (LSD) ผลการวิจัยพบว่า

1. การฝึกเสิร์ฟลูกโดยการให้ผลย้อนกลับทำให้ความสามารถในการเสิร์ฟลูกสั้นและลูกยาวของผู้เล่นกีฬาแบดมินตันเพิ่มขึ้นจากก่อนการฝึก 2. กลุ่มทดลองที่หนึ่งมีความสามารถในการเสิร์ฟลูกแบดมินตันสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่า การฝึกโดยการให้ผลย้อนกลับจะส่งผลต่อการแสดงความสามารถในการเสิร์ฟลูกแบดมินตันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ครูและผู้ฝึกสอนจึงควรนำวิธีการให้ผลย้อนกลับ ไปใช้ในการสอนทักษะการเสิร์ฟลูกหรือนำ ไปฝึกกับนักกีฬาแบดมินตัน เพราะจะช่วยพัฒนาความสามารถในการเสิร์ฟลูกให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. จากผลการวิจัยพบว่า การฝึกโดยการให้ผลย้อนกลับจะส่งผลต่อการแสดงความสามารถในการเสิร์ฟลูกแบดมินตันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ครูและผู้ฝึกสอนจึงควรนำ

วิธีการให้ผลย้อนกลับที่เป็นคำพูด การแสดงท่าทางการเลี้ยวพลาทที่ถูกต้องและภาพเคลื่อนไหวจากผู้ฝึกไปใช้ในการสอนทักษะการเลี้ยวพลาทหรือนำไปฝึกกับนักกีฬาเบดมินตัน เพราะจะช่วยพัฒนาความสามารถในการเลี้ยวพลาทให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. จากผลการวิจัยพบว่า การฝึก โดยการให้ผลย้อนกลับหลังจากการฝึกเลี้ยวพลาทซ้ำๆ จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความแม่นยำในการเลี้ยวพลาทเบดมินตัน ดังนั้นในการสอนและการฝึกช่วงแรกสำหรับผู้ฝึกใหม่หรือผู้ที่ไม่มีทักษะมาก่อน ครูและผู้ฝึกสอนควรให้ผลย้อนกลับอย่างละเอียดและต่อเนื่อง เนื่องจากในผู้ที่เริ่มฝึกใหม่หรือผู้ที่ไม่มีทักษะมาก่อน จะไม่สามารถแสดงทักษะที่ถูกต้องออกมาได้ถ้าไม่ได้รับผลย้อนกลับที่ถูกต้องจากครูหรือผู้ฝึกสอน และผู้เรียนอาจเกิดการเรียนรู้ทักษะที่ผิดๆ ได้ และในขณะที่มีการฝึกหัดเป็นกลุ่มใหญ่ ครูหรือผู้ฝึกสอนจะไม่สามารถให้ผลย้อนกลับแก่นักเรียนหรือนักกีฬาทุกคนได้ตลอดเวลา การให้ผลย้อนกลับเป็นครั้งคราวก็จะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องได้เช่นกัน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาและเปรียบเทียบผลของการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อความสามารถในการเลี้ยวพลาทเบดมินตันของผู้เล่นกีฬาเบดมินตัน โดยเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างเป็นระดับประถมศึกษาหรือระดับมัธยมศึกษา

2. ศึกษาและเปรียบเทียบผลของการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อความสามารถในการเลี้ยวพลาทเบดมินตันของผู้เล่นกีฬาเบดมินตัน โดยเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาโดยแยกตามรายการแข่งขัน เช่น กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ การแข่งขันชิงแชมป์ประเทศไทย เป็นต้น

3. ศึกษาผลของการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อทักษะอื่นๆในกีฬาเบดมินตัน เช่น การหยอดลูก การตบลูก การจับลูก การตีลูกโค้ง และการตีลูกคาค เป็นต้น

4. ศึกษาทักษะในการเลี้ยวฟุตบอลแบบมีต้น โดยการให้หลักจิตวิทยาการกีฬาแบบอื่นๆ เช่น แรงจูงใจ ความวิตกกังวล เป็นตัวแปรในการศึกษา

5. ศึกษาผลของการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อทักษะในกีฬานิกิตอื่นๆ เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล เทนนิส และซอฟท์บอล เป็นต้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY